

[Asger Jensen.]

hårdt, at det simpelt hen er nødvendigt for folketingset at gribe ind.

Vi kan alle være godt tilfreds med, at regeringen holdt hovedet koldt forud for fremsættelsen af det lovforslag, som vi nu skal vedtage ved anden behandling. Hvis man havde lyttet til de røster, der absolut ville have sagen presset igennem i en vældig fart, ville vi nok ikke have nået det resultat, vi møder med her i dag. Det var nok også klogt af regeringen at fremsætte et forslag, der så stærkt lignede det, som den tidligere regering havde fremsat i en lignende situation. Hermed blev det efter min opfattelse lettere at skabe et forlig.

Jeg vil gerne yde oppositionen anerkendelse for den stilling, den har taget under forhandlingerne om denne sag. Det er ofte sagt — og jeg tror endda også, det er sagt af oppositionen selv — at man fra den side hidtil aldrig er gået med til at standse en arbejdskonflikt uden at have været tvunget dertil af andre politiske kræfter. For eftertiden er alle partier frit stillet over for indgreb i samfundsskadelige konflikter. Alle har nu grøvet at være frivilligt med.

Om det kompromis, som vi indgik i går, skal jeg ikke sige mange ord. Vi finder det ganske rimeligt, at den brede enighed bag forslaget giver mulighed for at lade arbejdsministeren og forligsmanden se på den endelige overenskomst, fremfor at lade et 7 mands udvalg gøre det. Denne ændring har i høj grad forbindelse med, at det lykkedes at finde teknisk udvej for at få forligsskitzen så stærkt ind i billedet, som de fleste fra starten havde ønsket. Der var jo tvivl om, hvorvidt det var muligt at anvende en forligsskitze, der ikke var offentliggjort. Men efter de drøftelser, vi i nattens løb havde også med kræfter uden for denne sal, blev det klart, at det var teknisk muligt at gå denne vej. Det var naturligvis også inde i overvejelserne, om det at gøre det på denne måde gav grund til ængstelse for, at det kunne få konsekvenser for fremtidige overenskomstforhandlinger. Jeg hører ikke til

dem, der tror, at det vil få de store konsekvenser, for det er nok ikke sådanne formaliteter, der vil være afgørende for, om parterne kan finde sammen i forligsmandsinstitutionen. Det afgørende må være fremover, om parterne har en sådan vilje til at finde sammen, at de selv kan løse deres problemer. Men hvis de vil drage den konsekvens af dette, at de end ikke tør komme i den situation, at der foreligger en skitse til et mæglingsforslag, så vil der være så meget mere grund til, at overenskomstforhandlingerne vil have i folketinget — og det har parterne jo hidtil sagt at de ikke ønsker. Derfor tror jeg også, de vil finde sammen fremover.

De ændringsforslag, der er stillet, kan jeg ligesom hr. Erling Dinesen tiltræde. Men den vending, som hr. Erling Dinesen brugte, „som vi havde stillet“, kunne forstås således, at socialdemokratiet havde stillet dem. Socialdemokratiet har stillet et ændringsforslag, og vi er enedes om et andet ændringsforslag; det er jo ikke sådan ved sådanne forhandlinger, at der er én part, der siger: nu har vi fundet ud af, hvordan den tekniske fremgangsmåde skal være. Men det har altså heller ikke været kardinalpunktet for os i forhandlingerne. Kardinalpunktet var naturligvis, at konflikten skulle standses. Det lød for mig ved første behandling, som om oppositionen slet ikke var indstillet på, at den skulle standses; men jeg synes, det er meget tilfredsstillende, at oppositionen til slut tog det standpunkt, at det var rimeligt, nødvendigt og forsvarligt at standse konflikten.

Jens Peter Jensen (Sorø amt): Under denne sags første behandling i det høje ting sagde jeg, at jeg ville få den skønneste Valborgaften i mange år, hvis den kunne blive benyttet til at løse denne konflikt-situation. Takket være indsats fra mange sider lykkedes det, selv om vi nåede frem til 1. maj dagens morgen.

Det resultat, udvalget er nået frem til, tager sig betydelig anderledes ud end det